Szt. István igazi nagysága és a ma valósága

A honfoglalást követő kalandozások komoly tanulsággal zárultak a magyarok számára. Megfigyelték, hogy azok a falvak és városok, amelyeket fal vett körül nagyobb eséllyel szálltak szembe az ellenséggel. De számos esetben tapasztalták azt is, hogy egy egyszerű falusi templom, pláne, ha külön fallal volt körülvéve, sikeresen védhető erődítménynek bizonyult.

A Kárpát medencében Árpádék előtt itt élő magyarság többnyire földvárakat emelt. Ezeket ma avarkori földváraknak hívja a tudomány. Kővár, például olyan mint Attila király vára a Dunakanyarban, melyet később Árpádvárnak is hívtak, viszonylag kevés volt.

Már Géza fejedelem idejében is nyilvánvalónak látszott, hogy azt a helyzetet, hogy időnként idegen martalócok betörjenek az országba, vagy az országon belül rablóbandák fosztogassák a lakosságot, a királynak nincs elégséges hatalma teljes biztonsággal megakadályozni. Szt. István királyunk felismerte, hogy a legokosabb megoldás ilyen esetekben, alkalmazkodni az adottságokhoz, és ezzel együtt kihasználni a helyzet adta lehetőségeket a hatalom megerősítésére. Mivel a király tisztában volt vele, hogy a kereszténység államvallássá tétele a nemzet hosszú távú fennmaradása érdekében elkerülhetetlen, számot vetett azzal, hogy ennek várhatóan milyen következményei lesznek. A következmények között volt egy olyan, amely a király számára pótolhatatlan előnnyel járt. Ez pedig az egyház szigorú rend szerint felépülő, tekintélyelvű szervezetének működtetéséből adódott. Az egyházi szervezet ma is úgy működik, mint egy megbízható információs lánc.

A király tehát elrendelte, hogy minden tíz falu közösen építsen templomot. A templomot általában egy mindenhonnan jól látható helyre építették. Ami viszont mindenhonnan látható, abból mindenhová is el lehet látni. A templom tornyából mindent meg lehetett figyelni, ami a falvakban és a környékükön történik, így előre lehetett jelezni a martalócok érkezését is. A harang, amely hívó szavával, a szentmisére hívta az embereket, félreverve arra is jó volt, hogy riassza őket, ha veszély közeledik. Ilyenkor a templom menedéket nyújtott a lakosságnak és némi védelmet is biztosított. A templom tehát kettős funkciót töltött be, egyszerre volt az Isten háza és a lakosság oltalmazója. Ezzel együtt létrejött egy tökéletesen működő egyházi szervezet is. A templomhoz tartozó híveket összefogta a pap, aki gyakorlatilag mindent tudott a híveiről (mint a nyájról a pásztor), és a piramis elven épült egyház egy jól működtethető információs láncolatként funkcionált. Csíkban például Csíkszentdomokos, Csíkszenttamás, Csíkjenőfalva, Csíkkarcfalva, Csíkdánfalva, Csíkmadaras, Csíkszépvíz, Csíkszentmihály, Csíkajnád és Csíkciberefalva alkotott egy 10-es közösséget, és az első templomot a szájhagyomány szerint, az 1040-es években építették.

Kezdetben a templomok fából épültek, de amikor ezek a sorozatos támadások révén többször leégtek, az Isten házát kőből és téglából kezdték építeni. A védekezés hatékonyágának növekedésével a lakosság megszaporodott és kinőtte a templomot. Akkor született az az elhatározás, hogy: minden három falu építsen egy templomot. Később már minden falunak lett saját temploma, és főként Erdélyben, ezeket védhető fallal vették körül és kialakultak az erődtemplomok. A már említett csiki közösség templomát ötször kellett újjáépíteni. Ötödszörre azonban már csak a csíkszenttamásiak építették fel, és csak az ő templomuk lett. A martalócok pedig látva, hogy a préda megszerzése egyre nehezebb, elmaradoztak.

A király és a lakosság tehát nem tett mást, mint alkalmazkodott az adottságokhoz és lehetőségekhez, és nem próbálta erőszakkal megváltoztatni azokat. Szt. István királyunk igazi nagysága tehát nem csupán abban van, hogy a kereszténység felvételét kötelezővé tette, hanem emellett abban is, hogy biztosította az ország fennmaradását és területi sértetlenségét, utódai számára is, hosszú századokkal előre. A létrehozott szervezet azonban nem csak a védelmet biztosította, hanem a lakosság lelki gondozását is, és a mi a legfontosabb, az egyház szervezete révén lehetőséget adott arra, hogy az információ a legalsóbb szintről folyamatosan áramoljon az uralkodóig. Ez a rendszer – a tatár és török dúlást leszámítva – gyakorlatilag a tianoni diktátumig ragyogóan működött.

Trianon megszüntette az ország egységét és azt szétdarabolva, az ország 2/3-át idegen fennhatóság alá rendelte. Ez a trauma a nemzetet olyannyira lebénította, hogy még ma sem meri kimondani, hogy nem csupán a trianoni diktátumnak, de már a II. világháborút lezáró és számunkra trianont megismétlő békeszerződésnek is lejárt a hatálya. Az a diplomáciai siker, amit vitéz Nagybányai Horthy Miklós kormányzó úr ért el az elcsatolt területek visszaszerzésének terén, sajnos a II. világháborút követő, időben számos emberéletet követelt és magyar emberek százezreinek megnyomorításával járt az utódállamok bosszúhadjárata révén.

A helyzet tehát ma is olyan, mint Szt. István idejében volt. Ahhoz gyengék vagyunk, hogy jogos tulajdonukat katonai erővel visszavegyük, így egyetlen megoldás maradt, alkalmazkodni az adottságokhoz, kihasználni a lehetőségeket és mivel ezek a gazdaság területén nyitottak, az elcsatolt területeket gazdaságilag kell érdekszféránkba vonni. Az erre irányuló törekvés nem jelentene többet, mint azt, hogy a Kárpát-medence gazdasági egységének helyreállítását tűzzük ki célként.

Ennek első lépéseként a szomszédos országok ellen gazdasági offenzívát kellene indítani, és kihasználni a szomszédok pillanatnyi tőkeéhségét. Az egykori magyar területeken fokozatosan fel kell vásárolni a megszállók kezében lévő vállalkozásokat, egyben támogatni kell az ott élő magyarok vállalkozásait, jó minőségű magyar árút kell teríteni az így adódó piacokon és a gazdasági terjeszkedéshez fel kell használni, az egy nemzethez tartozás erejét. Ennek első gesztus értékű megnyilvánulása a magyar állampolgárság megadása kellett volna legyen.

A következő lépés a gazdasági hegemónia megszerzésé után az lenne, hogy az elcsatolt területek egyenkénti területi (és nem etnikai) autonómiáját kikényszerítsük a megszálló hatalomnál. Ennek érdekében fokozatosan támogatni kell az ott élő magyarok autonómia törekvéseit, diplomáciai úton fellépve minden ezt gátló ellenlépés esetében.

Az autonómia megvalósulása után, annak mértékét úgy célszerű fokozni, hogy az adott állam, szövetségi formájúvá kényszerüljön átalakulni, hasonló helyzet álljon elő, mint Magyarországon az 1867-es kiegyezés után, vagy a XX. században, Csehszlovákiában, Csehország és Szlovákia között.

Ezt követően az utolsó stádiumban, kihasználva az adott világpolitikai helyzet valamely kedvező lehetőségét, ki kell nyilvánítani az elszakadt terület politikai függetlenségét, amely a fennálló gazdasági függőség miatt, előbb-utóbb az anyaországgal való egyesüléshez vezet.

Persze – mondja az olvasó – egyszerű ezt csak úgy elmondani, de nézzünk körül. Mi lett ebből az országból. Ha nem vetünk véget annak a kommunista gyalázatnak, ami a XXI.

század első évtizedét jellemzi maradék hazánkban, az utódállamok és egykori elnyomóink vásárolnak fel mindent. Orosz kézben van a MALÉV, szlovák kézben a Miskolci vasmű, amit már az I. Világháború után is szerettek volna megkaparintani, osztrák kézben a MÁV egy része, és ki tudja mi következik még. Talán Szt, István királyunk tévedet? Mégsem kellene annyira tisztelni az idegeneket?

Budapest, 2008. február 6.